

Rouhiainen, Eila, o.s. Määttänen, s.1930 Räisälä, Hytinlahti
Haastattelija Heikki Silvola

*Veikko ja Eila Rouhiainen.
Vihkikuva vuodelta 1947.*

Lapset taluttivat karjaa viikkokausia

Olen syntynyt Räisälän Hytinlahdessa. Siellä meillä oli onnellinen lapsuus. Meitä oli 13 sisarusta ja elimme tavallista maa-laiselämää. Koulua kävin Hytinlahden ja Timoskalan kouluissa.

Lähtö talvisodan alkaessa tuli äkisti. Hevosella mentiin Saira-laan ja sieltä junalla. Isä lähti auttamaan muita perheitä ja äitiä avustivat sotilaat junaan noustessa. Lapset itkivät ja vanhemmil-le lähtö oli tietysti katkera. Joulun alla syntyi perheeseen uusi lapsi ja vanhinkin oli vasta yksitoista. Junalla tultiin Ilmajoelle ja vastaanotto meidänkin suurperheelle oli ystävällinen. Sieltä muutimme sitten vielä Kauhajoelle. Murre ja ruoka tietenkin olivat erilaisia, mutta klimppisopastakin tykättiin. Paikallisten lasten kanssa leikittiin. Jatkosodan alettua palattiin takaisin Kar-jalaan. Isä ja vanhin veli olivat menneet jo aikaisemmin järjes-tämään ja siivoamaan. Kuitenkin sodan jäljet näkyivät vielä. Ne kiinnostivat tyttölastakin. Koulua jatkettiin taas siellä.

Kesällä 1944 lähdettiin taistelujen jaloista vanhimman veljen kanssa karjaa ajamaan. Äiti ja pie-nimmät menivät junalla Myllypellosta, ja isä jäi taas auttamaan muita. Tiedot Elisenvaaran pom-mituksista pelottivat ja itkettivät. Mutta kun isä saavutti hevosellaan meidät, tilanne helpottui. Hoidin lehmien lypsyn enkä voinut paljonkaan pestä vaatteitani, joten olin likainen. Savonlinnassa sain puhtaita vaatteita eräältä rouvalta, jolle myin maitoa. Pian Savonlinnan jälkeen päästiin junaan ja siellä karjan seassa matkustimme. Pääteasema oli Kurikka ja sieltä siirryttiin Jalasjärvelle. Asuinpaikka löytyi isosta talosta, kun isäntäpari muutti pienempään osaan taloa. Seuraavana vuon-na muutettiin Ulvilaan, josta aluksi saimme tilan. Minä tulin Köyliöön ja lapsenlikaksi pastori Honkkilalle Äyrälään. Samalla kävin rippikoulun. Siellä ollessani tutustuin tulevaan mieheeni Veikkoon. Kotiväkeni muutti sittemmin Eurajoelle, josta he vapaalla kaupalla ostivat tilan Irjan-teelta. Mieheni perhe oli muuttanut Polsusta Voitoisiin ja sinne minäkin tulin avioliiton solmittua-ni 1947.

Monien muuttojen aikana tultiin hyvästi toimeen alkuperäisten asukkaiden kanssa. Oma vaikeu-tensa oli tietenkin toisten nurkissa asuessa. Mutta hyvin sovittiin, eivätkä vanhempien murheet-kaan jääneet mieleen. Voitoisiinhan tuli parikymmentä karjalaisperhettä, joten tuttujakin oli lähel-lä. Talkoita tehtiin niin karjalaisporukoissa kuin vanhojen köyliöläistenkin kanssa. Vaikka Kepo-laan oli pitkä matka, tärkeät asiat hoidettiin siellä.

Junalla kuljettiin Kokemäelle ja töissä käytiin Raumallakin. Yhteistä toimintaa oli monenlaista, esimerkiksi urheilua ja muuta. Nuorisoseuratoiminta keskittyi Kepolaan ja Yttilään. Työtä oli pal-jon ja kaikki tehtiin omin käsin. Kaikesta tavarasta oli pulaa, mutta aina ratkaisu keksittiin. Naulo-ja saatiin vaikkapa purettavista rakennuksista. Vaikka työtä siis tehtiin kovasti, yhteisiä harrastuk-sia oli naisillakin, ompeluseuroja pidettiin ja muuta.

Rouhiaisten tila Voitoisissa. Komeat tuotantorakennukset etualalla.

Karjalassa olen käynyt varmasti yli kymmenen kertaa. Monta kertaa vietiin erilaista apua, ruokaa ja vaatteita, Räisälän lastenkotiin. Siellä meitä aina odotettiin ja toivotettiin tervetulleiksi. Muuta vaikeutta matkoilla ei ollut kuin kaiken vietävän tarkka kirjaaminen. Vaikka kotiseutu oli menetetty, katkeruutta ei ollut siellä asuvia kohtaan. Myös Raudussa olen useasti käynyt. Siellä meillä on kummipoikakin.

Lapsuuden kotiseutu pysyy mielessä ja on rakas. Mutta nyt ollaan köyliöläisiä ja täälläkin on hyvä olla.